

ХЕЛЪН КЕЙ ДАЙМЪН ПЪТЯТ КЪМ ДОМА

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мегън Уайт постави длани върху бюрото и изрита черните си обувки с високи токчета, простенвайки от облекчение. Стъпалата я боляха, а свитите ѝ пръсти се раздвижиха бавно след цял час в скованост. Килимчето под краката ѝ беше малко повече от изтривалка. Една дружинка местни жени го бяха оплели от плътните листа на някаква голямо розово цвете, чието име младата жена не можеше да запомни. Не можеше да се каже, че е много меко, но ѝ се искаше да прегърне всяка една от жените задето бяха създали нещо, което усещаше като пухена възглавница в сравнение с твърдите обувки.

Беше на малкия остров Ерит от точно седем дени и имаше чувството, че не беше сядала за повече от десет минути. И сега нямаше време за почивка. Първият посланик на САЩ и дипломатическите пратеници, натоварени с издигането и управляването на новото посолство, стояха заедно на прага между временния дом на посланика и голата площ отпред, която бе предвидена за построяването на жилища за охраната и асистентите му, когато дойдеше време да пристигнат. Двамата мъже дискутираха военните доклади, когато посланик Темпълтън, доживотен служител на Държавния департамент и бивш помощник-секретар, поклати глава и възропта.

Посланик Темпълтън дори не трябваше да е тук все още. Строго секретното му ранно пристигане означаваше ограничени мерки за сигурност, няколко офис служители и на практика никакво асистиране, освен нейното. Имаше насрочени няколко срещи с министър-председателя на Ерит и съветниците му, за да улесни прехода от липсата на американско присъствие до активно посолство.

Въпреки стратегическото си местоположение в средата на океана, на хиляди километри северно от Хавай, никой не бе притеснявал Ерит в продължение на десетилетия. Влиятелните държави гледаха на хората от острова като на нецивилизовани и не виждаха никаква полза да се съюзяват с парченце земя с големината на Калифорния. Тогава една снимка от тайна среща между министър-

председателя на Ерит, Хаканду, и президента на САЩ се разпространи и Ерит се превърна в област с голям интерес.

В продължение на месеци се носеха противоречиви слухове, че там ще бъде построена американска военна база и че Корея, която държи военното лидерство над Ерит, ще воюва с избрания министър-председател Хаканду за нуждите на страната да мобилизира бойната си сила. И по средата на всичко това, Мегън и един малък екип бяха изпратени от Вашингтон да подготвят всичко и да поемат контрол.

Благодарение на тайната им визита не бяха очаквали комитет по посрещането, но смъртоносните отряди се бяха оказали ужасна изненада.

— Колко са загинали? — Посланикът погледна към Мегън, когато зададе въпроса си.

Отговорът заседна в гърлото ѝ, но въпреки това изрече:

— Четиринайсет невъоръжени мъже са убити в съня си, още няколко са в неизвестност, всяка сламена барака е изгорена до основи, а жените и децата са разпръснати.

Когато новините за интереса на Щатите към Ерит се разчуха, бунтовническите въоръжени сили бяха преминали от заплахи към действия и в някога мирната нация сега цареше хаос. Изминалата нощ доведе до втора атака на населените места по южния бряг в рамките на два дни — тихо и спокойно място, като изключим монотонното потропване на рибарите, които вадеха мрежите си от Тихия океан.

Посланикът изруга под нос.

— Планирана кървава баня.

— Дори тук, толкова далеч, ще ни бъде трудно да скрием новините от медиите у дома. — Скип Елисън вече изваждаше телефона си, докато говореше.

От дипломатическите им контакти Мегън бе разбрала, че Скип имаше бегла представа за дефиницията на дипломация. Да, тя беше ръководен служител, а не политическо лице с опит и знания за Ерит, какъвто бе Скип, но също така бе служила в правителството. Беше се подвизавала в Германия и Турция през седемте години, откакто бе завършила колежа и се бе присъединила към чуждестранните служби. Заслужаваше респект, а той един хубав ритник. Закле се да измисли начин, по който да му сервира такъв, без да изритат задника ѝ, преди да е приключило назначението ѝ.

— Не трябва ли всички да знаят какво се случва тук? — попита тя.

Скип се намръщи.

— Ти как мислиш?

— Хората трябва да са наясно, че има безредици. Че армията е извън контрол.

Скип се втренчи в нея сякаш бе започнала да говори на персийски.

— Защо, по дяволите?

Четиринайсет невъоръжени мъже бяха мъртви. Според Мегън това би трябвало да е повече от достатъчна причина.

Липсата му на състрадание щеше да провали кариерата му... или поне се надяваше, че ще стане така. Имаше разлика в това да си силен и в това да си идиот, а Скип нямаше представа къде свършваше едното и къде започваше другото.

Гласът на посланика разкъса тишината, преди да е успяла да каже или направи нещо, което щеше да застраши собствената ѝ кариера.

— Какво откри за местните обичаи?

Мегън си припомни мислено бележките, които си бе водила.

— Традицията повелява мъртвите да се полагат пред дома им на специални маси наречени „каку“ в продължение на два дни, докато приятелите и семейството ги посещават и носят дарове. След което телата се кремират и прахът се заравя в приличаща на пещера постройка от вулканични скали в имота на опечаленото семейство.

Но имаше още толкова много и всичко беше сърцераздирателно. През тези дни жените стояха и се клатеха напред-назад, докато пееха траурни песни на родния си език. Мегън беше чула гласовете тази сутрин, дълбоки измъчени тонове, примесени с плач и болка. Не разбираше по-голямата част от думите, но заслепяващото отчаяние я бе застигнало. Дори сега затвори очите си и се опита да не мисли за натрапчивия звук.

— Мегън? — Посланик Темпълтън разми звуците от плача на страдащите жени, които не искаха да напуснат съзнанието ѝ.

— Да, сър?

Най-накрая той вдигна поглед от доклада си с все още свъсени от притеснение вежди.

— Трябва да се свържем с министъра. Осведоми екипа му, че имаме извънредна ситуация, която изисква потенциална намеса. Нуждая се от незабавен достъп.

Това означаваше свързване до Държавния секретар и много препредаване и чакане. Беше съгласна, но американската реакция не беше единствената им грижа.

— Представителят на министър-председателя ще бъде тук след...

— Това беше заповед. — Скип нанесе словесната си плесница, след което постави длан върху гърба на посланика и поведе по-възрастния мъж към офиса.

Веднага щом Скип тръшна вратата след себе си, тя издиша, оставяйки сдържания вик от безсилие да замре в гърлото ѝ. Прилекна и затършува с пръстите на краката си под бюрото, докато не ги откри. Розовите пухкави домашни пантофи, единственото нещо, което я крепеше през късните ноци работа в офиса след цял ден в уреждане на срещи и подготвяне на личните файлове на персонала, който предстоеше да пристигне.

— Същински рай — прошепна с облекчение, когато краката ѝ се плъзнаха в тях.

Звукът от счупване на стъкло я накара да подскочи. Дланта ѝ се стовари върху копчетата на телефона, когато потръпна. Дъхът ѝ секна, след което задиша отново, когато изстрелите от оръжие я накараха да падне на колене. Пръстите ѝ се вкопчиха в килимчето, а сърцето ѝ заби учестено.

— Какво става? — резкият ѝ шепот проехтя по тялото ѝ, разклащайки костите ѝ, докато се опитваше да се съсредоточи.

— На земята, веднага!

Не разпозна острия мъжки глас, но дочу паникьосаната нотка и дълбокия акцент през затворената врата толкова силно, сякаш мъжът стоеше над нея. Ударите и трусовете започнаха след няколко секунди, сякаш някой непрестанно хвърляше нещо тежко към стената. Всичко това идваше от офиса на посланика. Чуваше се чупене и пращане на дърво, сякаш го мелеха в мелница.

Тя се сви на топка с поставени върху главата ѝ ръце, убедена, че всеки момент къщата ще се стовари отгоре ѝ. Погледна внимателно и видя бутон в дъното от долната страна на бюрото. Пресягайки се, тя

натисна аварийното копче и продължи да го натиска, неспособна да отдръпне пръста си. Около нея се дочуха гласове. Опита се да долови думите през виковете на еритски, но непрестанните удари в стената се сливаха със скорострелните команди, докато всичко, което можеше да чуе, бе бучене.

Гласът на посланика се издигна над врявата.

— Успокойте се. Нека всички да спрат, за да можем да се разберем.

Думите, които последваха бяха приглушени. Тя постави длан зад ухото си, насилвайки се да дочуе разговора, но напразно. От мястото си на земята погледна наоколо, опитвайки се да прецени разстоянието до вратата и шансовете си да стигне там, без да я хванат или убият. Тежките завеси в другия край на стаята бяха спуснати, но през цепнатината можеше да види как фона на ясното синьо небе сивееше. Премигна няколко пъти. Когато небето се превърна в дневна тъма, тя осъзна, че към него се издигаше пушек. Не можеше да го помирише през бронираното стъкло, но можеше да го види.

Мозъкът ѝ препускаше, докато се опитваше да си обясни как някой бе успял да нахлуе в офиса на посланика през охраната и защо никой не откликваше на аварийното повикване, когато мъжките гласове се надигнаха отново до крещене. Нападателят говореха бързо и високо на еритски, а посланикът им отговаряше на английски, настоявайки останалите в стаята да снижат оръжията си.

— Не! Няма никой друг тук — той каза с още по-висок глас.

Знаеше, че беше извикал това, за да я предупреди. Трябваше да бяга, защото ако останеше, това означаваше, че ще бъде заловена. Поемайки си въздух, тя се опита да се успокои, за да може да помисли. Трябваше да отиде някъде и да повика помощ.

— Обади се на министър-председателя. — Поток от еритски заглуши накъсаната молба на посланика. — Обади се в офиса ми. Обади се.... — Гласът му прекъсна по средата на изречението. Внезапна мъртвешка тишина изпълни стаята.

Мегън знаеше, че вече бе прекалено късно.

ВТОРА ГЛАВА

Хал Робъртсън снижи оръжието си и погледна към партньора си от разузнавателния екип. Седмици наред бе имало неприятности. Групата му тюлени, състояща се от петима въоръжени мъже, бе напуснала Коронадо и бе пристигнала в Ерит преди два дни. Бяха се разделили и тази смяна поемаха той и Кларк Биймър. Работата им беше да съберат вътрешна информация за евентуалното нашествие на бунтовническия лидер.

Къртицата им, която се беше внедрила дълбоко в лагера, ги беше предупредила за предстоящи концентрирани атаки върху цивилни и война в столицата Мака. Плановете на бунтовниците бяха да дестабилизируют държавата и да разрушат съществуващото правителство на министър-председателя — това, което беше в добри отношения със САЩ. А сега, наблюдавайки как командосите нахлуваха безпроблемно в смятания за подсигурен частен дом на посланика, Хал мислено смени операцията от разузнавателна към тактическа.

Предполагаше, че бунтовниците не бяха единствените с предател измежду редиците. Лошите момчета получаваха помощ от някой и огньовете, издигащи се в далечината, и внезапното появяване на въоръжена полиция по улиците предполагаше, че превратът бе започнал.

Хал трябваше да задейства целия си екип и няколко морски пехотинци, които бяха пристигнали с посланика. Вероятно щеше да се наложи да евакуират американците. Ерит беше твърде далеч от американските военни бази, за да получат бърза помощ от тях. Което означаваше, че по-голямата част от работата падаше върху плещите на Хал и мъжете му.

Кларк се свлече надолу с гръб, опрян в натрупаните камъни, и погледна към Хал. Бяха на разстояние от петдесет фута и имаха намалена видимост, но бяха скрити от врага.

— Мислех, че имаме време поне до идната седмица, за да измислим план за действие.

— Някой явно е задвижил нещата. Предполагам се е разчуло, че посланикът е пристигнал, и това е послание. Най-вероятно смъртоносно. — Хал наруши тишината от радиовръзката с уговорените сигнали. Четири кликания, тишина, след това още четири. — Трябва да измъкнем хората от къщата и да ги скрием.

Глас, не по-висок от шепот, изпраща по радиото.

— Хотелът е подсигурен.

Хал изпусна дълбока въздишка.

— Заклучете го. По улиците има въоръжени. Ще се нуждаете от хората вътре.

— Пехотинците и останалите от екипа трябваше да се погрижат за хотела? — Кларк се усмихна, сякаш се наслаждаваше на шансовете на двама тюлени срещу цял бунтовнически взвод.

— А ние трябва да се погрижим за трите цели в къщата. Останалите от екипа и няколко от пехотинците ще видят сметката на останалите. — Хал погледна през мерника си и видя жената да заляга, след това да пада на земята. — Кажете ми за нея.

— От чуждестранните служби е, с ограничено бойно обучение.

— Надявах се на ЦРУ под прикритие.

— Не съм много сигурен дали това щеше да е по-добре, или по-зле.

Три мишени и шестнайсет въоръжени нападателя по последни данни. Не беше най-добрата ситуация, но Хал бе изпадал и в по-лоши.

— Влизам вътре. Обиколи наоколо и се опитай да държиш стаята под око.

— Ако някой попадне на прицел?

Снайперистките умения на Кларк бяха легендарни, а тримата души в къщата в момента се нуждаеха от тях.

— Стреляй само ако се наложи да спасиш мишените. При друга ситуация чакай сигнала ми. Можем да се справим с оръжията, но трябва да изведем хората безопасно.

— Бунтовниците ще ни гонят по петите. — Кларк присви рамене. — Не че е проблем.

— Точно — усмихна се Хал, защото знаеше, че Кларк наистина го мисли.

Още от основното подводно обучение в училището за тюлени, което траеше двадесет и осем седмици, и от което бяха отпаднали повече от деветдесет процента от момчетата в класа им преди края му, Кларк бе настоял, че тези, които бяха останали и бяха оцелели след близо четирите месеца обучение, можеха да издържат всичко. Засега бе напълно прав, като изключим едно нещо.

Хал намести оръжието си.

— Да тръгваме.

Мегън плъзна рамо изпод скривалището си и надникна около бюрото. Вратата на офиса все още беше затворена, но виковете бяха спрели. Не чуваше даже тихи шепоти, което накара стомаха ѝ да се свие.

Прочисти гърло, опитвайки се да сдържи кашлицата, която я дразнеше. Сега стаята се изпълваше с дим. Неспирен поток от сива мъгла се носеше през еднотажната сграда. Това означаваше, че някъде имаше отворен прозорец, огромен пропуск в протокола или ситуация, която бе твърде ужасна за обмисляне.

Премести се на колене, игнорирайки силното треперене, което местеше тялото ѝ настрани. Щеше да се придържа ниско, да лази, а след това щеше да побегне. Повтаряше си плана, докато не бе станал единствената мисъл в главата ѝ.

— Не спирай — мънкаше си, изненадана, че думите ѝ напуснаха устните като тих стон.

Опита се да се изправи на крака, когато нещо пред нея се размърда. Едно лице се показа откъм входната врата на коридора, който водеше до задния изход и кухнята. В гърлото ѝ се надигна писък, но тя го потисна, когато фигурата притисна пръст към устните си. Черни панталони, черна блуза и черна коса. Мъжът направо се сливаше с тъмната стена, което предполагаше, че бе и целта му.

Дори от другия край на стаята, на петнайсет фута разстояние, можеше да види потресаващо сините му очи. Черният му часовник и късата подстрижка крещяха военен, но тя беше срещнала всеки морски пехотинец, който защитаваше посланика на тази мисия и той не бе един от тях. Щеше да си спомня лицето му, гладко, със силна брадичка

и сериозно изражение, което ѝ действаше успокояващо, вместо плашещо.

Привеждайки се ниско, той прибяга в права линия към нея. Приклекнал и безшумен. Фокусиран и решен. Стигна я, преди да е успяла да вдигне ръце и да го отблъсне.

Той застана пред нея точно до малкото място под бюрото.

— Старши лейтенант Хал Робъртсън, американски военноморски сили.

По тялото ѝ премина облекчение, задействайки всяка борбена унция, която притежаваше.

— Ти си тюлен.

Не беше въпрос, защото бе убедена. Стоманената му решителност, липсата на страх. Беше нахлул в бедственото положение, като не спираше да изследва и анализира всяко движение и всеки изход с погледа си.

— Да, мадам. — Той снижи оръжието си, докато се взираше в очите ѝ. — А вие сте?

— Мегън Уайт — тя протегна ръка.

Той обгърна студените ѝ пръсти в дланите си, сгривайки ги с нежно потъркване.

— Ранена ли си, Мегън Уайт?

— Обезумяла съм от страх.

Една лека усмивка подръпна ъгълчето на устата му.

— Разбирам.

Точно след облекчението почувства вина. Беше се скрила под бюрото си, докато шефът ѝ се бе борил с неznайно колко мъже.

— Посланикът?

— Чакай тук. — Той се изправи и закрачи, без да спира или да издава шум по пътя към вратата на офиса.

Тогавя предположи, че сигурно държеше сградата под наблюдение. Знаеше разположението и накъде да гледа, което тя се надяваше да означава, че имаше и други, които чакаха в готовност да се притекат на помощ. Измъкна се от тясната дупка и използвайки бюрото като щит, се загледа във всяко негово движение. Висок и строен, той се движеше с грацията на дива котка, нажежавайки въздуха около себе си. Тялото му беше под съвършен контрол. Съзнанието му бе съсредоточено във вратата.

Тя дочу леко почукване и тих глас.

— Чисто.

Напрежението в раменете на Хал се отпусна, а цевта на оръжието му се спусна бавно към пода. Докато Мегън се изправяше, вратата на офиса се отвори. Обзе я паника, която я закова на място. Не можеше да мръдне, не можеше да диша. Съмняваше се сърцето ѝ да изпомпваше и една капка кръв.

Хал кимна в посока към русия мъж със същата къса прическа, който пристъпи през прага.

— Това е главен старшина Кларк Биймър.

Тялото ѝ се разтресе неистово. Във всяка пора се просмука студ, докато най-накрая зъбите ѝ не затракаха.

Някак си успя да попита:

— Посланикът?

С движение толкова бързо, че едва не го пропусна, Хал погледна към Кларк и обратно към нея. Премести се до Кларк, скривайки гледката към офиса.

— Съжалявам.

Ченето ѝ увисна. Усещаше го, но не можеше да се спре.

— Мъртъв е?

Кларк кимна.

Когато се опита да се промуши между тях, за да види с очите си, Хал я хвана за раменете. Силната му хватка не я нараняваше, но също така не ѝ позволяваше да мръдне.

— Най-добре ще е, ако не поглеждаш.

Между стената от широките им рамене успя да забележи парчета счупени мебели, пръски кръв и голяма назъбена дупка в най-далечния край, където някога беше стената. Земята беше обсипана с хартиени листи и стъкла и тя забележа върха на мъжка обувка в единия ъгъл.

Хал я поведе назад, а погледът му оглеждаше стаята зад нея, докато я отдалечаваше от офиса.

— Идват и други. Трябва да тръгваме.

Тя поклати глава, опитвайки се да се върне в настоящето и да се отскубне от унищожителната мъка, която заплашваше да я превземе.

— Скип?

Хал се намръщи.

— Моля?

— Скип Елисън, дипломатическият пратеник.

Хал погледна през рамо, но Кларк не каза нищо, докато не му беше кимнато с глава.

— Има само един труп, но също така и кървава диря. Най-вероятно са взели Елисън с тях.

— Трябва да му помогнем. — Тя се пресегна и хвана ръката на Хал. — Скип е невестулка, но никой не заслужава...

— Съгласен съм — Хал се премести, докато тя не застана до него с ръце все още вкопчени в бицепса му, и погледна към Кларк. — Проследи дирята и докладвай. Аз ще заведа госпожица Уайт...

— Мегън. — Този път Хал се ухили. Усмивката изчезна толкова бързо, колкото се беше и появила, но гледката се запечата в съзнанието ѝ. Под грубата му същност биеше сърце на мъж с трапчинки и уста, за която си струваше да загинеш. — Моля ви. Къде ще ходим?

— На някое безопасно място. — Хал се извърна и заговори с Кларк толкова тихо, че не можеше да чуе нищо. Каквото и да му беше казал, Кларк се втурна през разрушения офис и изчезна на улицата. Хал се обърна отново към нея. — Готова ли си?

Зави ѝ се свят. Вкопчи се още по-силно в него, за да не се строполи на земята.

— Не зная дали вече има безопасно място на Ерит.

— Има. — Той разхлаби смъртоносната ѝ хватка и задържа ръката ѝ в своята.

— Сигурен ли си?

— Щом си с мен.

Хвалбата му накара стаята да спре да се върти.

— Няма да оспорвам.

— Дръж се тук. — Постави ръката ѝ на колана си и я премести леко зад себе си. — Това ми позволява да имам пълна свобода на движенията, в случай че се наложи да стрелям.

Мисълта за още смърт преобърна стомаха ѝ.

— Добре. — Пръстите ѝ се увиха около колана и тя усети твърдите му мускули и топлата му кожа през блузата.

— Един въпрос, преди да тръгнем. — Той погледна надолу. — Какъв е случаят с розовите пантофи?

— Или те, или невъзможно високите токчета.

Той кимна, устните му се разтеглиха в мрачна линия, но в гласа му долови смях.

— Значи оставаме с розовите зайчета.

ТРЕТА ГЛАВА

Хал я поведе през стаята към коридора. Въоръжен и готов за нападение, той възнамеряваше да ги изведе през кухнята и през планиран зигзаг от малки домове и мръсни алеи. Първо обаче трябваше да се погрижи за няколко проблема.

Спря. Тъй като Мегън се беше вкопчила в панталона му, това я накара да се залепи за гърба му.

— Мегън?

— Да? — Усети шепота ѝ на врата си, разконцентрирайки го. Но истинския проблем беше начинът, по който опъваше панталона му. Беше го вдигнала на опасно ниво.

Подпря рамото си към стената и я избута зад себе си.

— Няколко неща. Първо, много се влачиш.

— Какво искаш да кажеш?

Притисна я към стената и се извиси над нея. Единственото нещо, което разделяше телата им, бяха ръцете ѝ, които беше наместила между тях.

Погледът му се плъзна около затвореното пространство, в случай че собствениците на гласовете, които беше чул от улицата, бяха решили да влязат.

— Трябва да си повдигаш краката. Целта е да сме тихи.

— Съжалявам. — По врата и бузите ѝ се появиха розови петна.

Когато започна да протрива ръце, пръстите ѝ се докоснаха до корема му и двамата замръзнаха. От толкова близо можеше да види зелените отблясъци в очите ѝ и кръглото ангелско лице с плътни устни, които го молеха да прокара пръст по тях. Беше красива жена, с прелестни извивки под консервативния ѝ, черен костюм и достатъчно висока, за да стигат устните ѝ до брадичката му. Дантелената бяла риза под сакото ѝ намекваше за женствеността ѝ.

А способността ѝ да остане спокойна и на крака, докато светът се разпадаше около нея... е това беше по-секси от всяко женско качество, което притежаваше.

Обгърна ръцете ѝ със своите и ги притисна към корема си. Нещо проблесна в очите ѝ, а тялото ѝ застина. Разбра момента, в който бе осъзнала къде се намират.

— С мен си в безопасност. — Той изчака, докато му кимне, и продължи: — Дръж се за панталона или блузата ми. Не се пускай.

— Ясно.

— Също така би било добре, ако не дърпаш панталона ми толкова високо.

Погледът ѝ се спусна към долната част на тялото му и устата ѝ се отвори.

— Не зна...

— Ако опънеш още малко и коланът ми ще стигне до врата. Мога да се преборя с много неща, но ако панталоните ми са на ушите, това ще забави бягането.

Тя се изсмя половинчато, което прозвуча повече като изпискване, и постави длан върху устата си.

— Съжалявам.

— Имам водолазен костюм, така че всичко е наред. — Когато раменете ѝ престанаха да се тресат, той пристъпи към по-важните дела. — Слънцето грее с пълна сила. Трябва да си свалиш сакото.

По това време на годината температурите се променяха от ниските десет градуса през нощта до високите тридесет и два през следобедите. Черното сако можеше и да я прикрива, но слънчевия удар щеше да я убие. Тъй като щеше да остане по ослепително бяла риза, това означаваше, че щеше да се превърна в мишена.

Тя свали сакото от раменете си и го остави да падне на пода. Хал се опита да не забелязва голите ѝ рамене или начинът, по който гърдите ѝ опъваха ризата. Леко очертаните мускули под бронзовата кожа на ръцете ѝ навеждаха на мисълта, че тренираше. Мозъкът му попи факта и го запази в съзнанието си, за да го използва по-късно при бягството им. Не толкова разумната част у него искаше да се пресегне и да провери дали кожата ѝ наистина бе толкова гладка, колкото изглеждаше.

Тя потърка ръце върху откритите си рамене.

— Така по-добре ли е?

— Да. — Той измъкна тениската си и я свали през глава, оставайки нагоре само по водолазен костюм.

— Облечи това отгоре. Ще ти осигури прикритие.

Когато тя просто не помръдна и продължи да се втрещва в него, той пробва отново.

— Мегън?

Тя се върна рязко на земята.

— А, да.

Блузата стигаше до горната част на бедрата ѝ. Широките дрехи я превърнаха от контролираща се бизнес дама в уязвима жена. Вероятно пантофите със зайчета имаха нещо общо с промяната.

— Ще стигнем до края на квартала и ще чакаме за сигнал. Когато е чисто, ще стигнем до водата и ще те измъкнем.

Тя преглътна толкова трудно, че чак гърлото ѝ се размърда.

— Имаш предвид с лодка, не с плуване?

— Страхуваш ли се от водата? — Щеше да я нокаутира, ако се наложеше, но определено се надяваше да не се стигне до това.

— Ужасена съм от акулите.

Фобия, с която Хал можеше да се справи.

— Няма да ги допусна близо до теб. Обещавам.

Тя се отблъсна от стената и постави длан отзад на гърба му.

— Готова съм.

— Харесва ми духа ти, Мегън Уайт.

Промъкнаха се по коридора, докато не стигнаха кухнята. Мястото беше изоставено и изглеждаше така, сякаш никой не се бе преместил да живее тук. Нямаше продукти, нито признаци на живот, като изключим машината за кафе и няколко мръсни чаши в мивката.

— Тук никой ли не яде? — попита Хал.

— Едва успявам да завра вода. — И това не беше преувеличение. Беше живяла в най-различни апартаменти в чужбина с ограничено пространство за готвене и безброй гостоприемни ресторанти точно пред вратата ѝ. Единият даже нямаше печка. Смесицата от приемите, вдигани от посолството, и среднощната храна за вкъщи бяха заместителя ѝ на здравословно хранене. Добре че обичаше да бяга, иначе щеше да тежи двойно повече от сегашното си тегло.

Хал се спря до хладилника само за да вземе две бутилки вода. Пъхна ги в джобовете на панталоните си.

— Имам няколко енергийни блокчета, ако искаш.

— В панталоните си ли?

Хвърли ѝ една от убийствено привлекателните си усмивки.

— Ще се изненадаш да разбереш какво имам вътре.

— Можеш да ми покажеш по-късно. — Веднъж излезли от устата ѝ, не можеше да върне думите назад.

— Май ще направя точно това. — Даде ѝ знак да остане на място, като откряна задната врата и надникна отвън.

Със стегнато тяло и насочено напред оръжие той пристъпи през вратата. Мегън не можеше да го чуе, докато обикаляше наоколо, но знаеше, че е там отвън. Повтаряше си го няколко пъти, за да не получи сърдечен удар.

Вратата се откряна и той протегна ръка към нея.

— Запомни. Прави каквото и когато ти кажа.

— Разбрано. — Пръстите ѝ се спуснаха към колана му и те направиха две крачки към пясъчната земя. Внезапно тя дръпна блузата му няколко пъти, за да го накара да спре.

— Чакай.

От стиснатите му устни и нервното трептене на мускула на бузата му знаеше, че Хал не хареса забавянето. Без да си прави труда да му обяснява, тя се наведе и сграбчи шепата от тъмнокафявия пясък, от който се състоеше почвата на острова. С няколко потупвания превърна чистите си, пухкави пантофи в мръсна бъркотия. Важното беше, че вече не се открояваха толкова много.

Хал се усмихна, разкривайки белите си зъби.

— Много добре, госпожице Уайт.

— Тъй като смятам да те напрегръщам до припадък, веднага щом ме измъкнеш от тук, може би ще е по-добре да ме наричаш Мегън.

Нещо проблесна в сините му очи.

— Справедливо.

Той я придържаше с ръка отстрани на тялото ѝ, докато бягаха през малкия двор зад къщата към барака в отсрещната страна на имота. В далечината се дочуваха изстрели. Мъже говореха, а в небето на север се издигаха оранжеви пламъци.

— Огън — отбеляза.

— Няма да ходим в тази посока. — Той зави надясно, повеждайки ги по една редица от хамбари, които представляваха

големи навеси.

Камъчета и чакъл хрускаха под краката ѝ, когато продължиха напред по алеята, докато стигнаха една стена и не завиха надясно. Хал не спря да почука на вратата пред тях. Просто я отвори, игнорирайки скърцането, и вкара Мегън вътре с него.

Отне ѝ секунда, докато очите ѝ привикнат с черната тъмнина. Без прозорци или светлина стените сякаш я притискаха, а застиналият въздух я задушаваше. Въпреки нуждата на Хал да се движи свободно, тя се притисна към него и уви пръсти около ръката му.

— Къде сме?

— В безопасност.

Пое си въздух и се закашля от преситената миризма на тамян. Хората на Ерит го горяха по време на церемониите си. Миризмата се носеше из целия остров. В това малко пространство беше концентрирана до точката, в която заместваше всичкия чист въздух.

— Живее ли някой тук? — попита тя.

— Използва се за склад. Проучих го. Ще сме в безопасност тук за няколко часа.

— Часа? — Самата идея да се размотава тук за повече от пет минути накара закуската, която беше яла по-рано, да се преобърне в стомаха ѝ.

Усети го как се размърдва, след това чу звука на метал в метал и заби ноктите на пръстите си в бицепса му. Малка ивица светлина се плъзна по пода и отсрещната стена. Така можеше да види изсушените билки, висящи от стената, и бурканчета, наредени по рафтовете до главата ѝ. Не можеше да види всичко, но беше достатъчно, за да не подскача при всеки малък звук.

— Седни.

Не беше забелязала малката пейка, докато Хал не я освети. С опряна на стената глава и опънати напред крака тя остави тялото си да се отпусне за първи път, откакто посланика започна да преглежда докладите си тази сутрин. Когато премести главата си, смачка връзка от сушени билки под нея и силен облак лавандулов аромат се изсипа върху тях.

Дървото се огъна, когато Хал седна до нея.

— Добре ли си?

— Вярваш или не, това не е обичайният ми ден на работа.

— Наистина? А моя изглежда точно така.

Тя се засмя, докато той се усмихваше, и Мегън откри, че може да го гледа цял ден. Дори в такъв ужасен като този. Първоначално беше забелязала широките му рамене и очевидната сила. Сега виждаше красив мъж с високи скули и леко изкривен нос. Един бял белег минаваше от долната част на бузата му до брадичката. Нямаше перфектната визия на момченце. Носеше маската на войн.

— Хал истинското ти име ли е?

Главата му се килна настрани и погледът му мина по лицето ѝ.

— Мислиш, че съм си измислил името ли?

— Чудя се дали е съкращение от нещо.

— Просто Хал. — Сигурно беше доловил скептицизма ѝ, защото се усмихна. — Единствено дете на Хари и Алис.

— Къде са те сега? — Разговаряше за най-обикновени неща, защото така успокояваше опънатите си нерви. А успокояващият му дълбок глас я караше да вярва, че може би щеше да оцелее.

— Родителите ми живеят в някогашния процъфтяващ, но сега едва функциониращ миньорски град Пенсилвания. — Той премести крака си, докато бедрото му не се допря до нейното. — А ти?

— Родителите ми са университетски професори във Вашингтон. Както и по-голямата ми сестра от няколко месеца.

Той изсумтя.

— Усещам някакъв модел на подражание.

— Те са планиращи хора. — Когато Хал се намръщи, тя предположи, че сигурно не я разбираше. — Планират всичко. Училище, кариера, житейски събития. Няма място за изненади и приключения. Фактът, че не съм тръгнала да изкачвам стълбата към университетското преподаване, е постоянен източник на безпокойство за тях.

— Не може да се каже, че живееш диво. Доколкото съм запознат, чуждестранните служби са доста строги.

— Чувстват се засрамени. — Тя потърка кожата под гърдите си, за да успокои нарастващото си напрежение. — Колкото повече остарявам, толкова повече се чудя дали нуждата ми да пътувам не е просто начин да докажа независимостта си. Дали така не се опитвам да открия, или да избягам от нещо.

Отдавна неизречените думи се изливаха от нея. Невероятно как тъмнината и непознатият мъж пред нея я предразполагаха да анализира живота си. Мисли, които избутваше от съзнанието си всеки ден, нахлуваха с пълна сила, но да приемеше, че животът ѝ може би бе поел в погрешната посока, беше нещо друго.

Но днес не беше ден за големи решения. Шокът от атаката все още не беше напуснал тялото ѝ, а опасността още дебнеше. Трябваше да се съвземе и да се съсредоточи над оцеляването.

— Така и така споделяме... — Хал започна, но не довърши.

— Нямам съпруг. — Прехапа долната си устна, преди да е казала още нещо толкова глупаво. Искаше да знае дали имаше жена, или някоя, която да го чака, но знаеше, че мислите ѝ бяха глупави.

Може и да не беше професор като всички останали в семейството ѝ, но имаше висше образование. Беше работила в сферата си с години. Знаеше как се развиваха тези ситуации. Без значение колко красив беше, колко защитена се чувстваше до него, всичко това се дължеше на страха и адреналина.

Когато всичко това приключеше, той щеше да се скрие под защитната палатка на поверителност, която тюлените имаха. Тя щеше да бъде разпитана и откарана някъде другаде, вероятно да работи на някое бюро. Веднага щом ги измъкнеше отгук, нямаше да го види никога повече. Това беше истината, която я караше да се чувства празна отвътре.

— Не това ми беше въпросът, но е хубаво да знам. — Наведе главата си, докато устните му почти докоснаха ухото ѝ. — Мислех, че ще говорим за онази прегръдка, която искаше да ми дадеш.

— Шегувах се.

Той въздъхна, а топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Много жалко да го чуя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мегън извъртя глава точно когато той се приведе напред. Още няколко сантиметра и устата му щеше да докосне нейната.

Огромна червена светлина замига в съзнанието на Хал.

Той се облегна назад, игнорирайки страстта в очите си и копнежа, който кипеше в тялото му. Никога досега не бе провалял мисия. Не бе изгубвал концентрация. Точно обратното, пред десетте си години с тюлените се беше научил да блокира всичко, освен възложената му задача. Беше загубил две уж сериозни приятелки, които бяха искали повече, отколкото можеше да им даде, или поне така му бяха писали. Съжаляваше, че няма някой, при който да се прибира, но никога не си бе представял бъдещето си с тях, така че разделите го повече го объркваха, отколкото да го разочароват.

Но през последната година приоритетите му се бяха променили без даже да разбере. След толкова години работата вече не му беше достатъчна. Сега искаше повече. Но да намери жена, която разбираше и приемаше опасността, и която можеше да се справи с поверителността, сякаш беше невъзможно. Не че се беше опитвал. Винаги бе настоявал, че няма нужната енергия да издържи няколко нощи с някоя, но колкото повече остаряваше, почваше да се замисля дали не можеше да се промени.

Тя погали бузата му с ръка.

— Знам, че не е прилично, но мисля, че трябва да ме целунеш.

Не беше осъзнал, че зяпа устните ѝ, докато не проговори. Поклати глава, за да разсее заклинанието, което се беше увило около него.

— Трябва да останем нащрек — отвърна, опитвайки се да не обръща внимание на нежните ѝ милувки.

— Заплашвам ли концентрацията ти?

Той обърна ръката ѝ и целуна дланта.

— Да, по дяволите.

Постоянният говор от улицата се засили. Близо до тях се чу спирането на автомобилни гуми. Хал притисна ръка към устата ѝ. Когато тя кимна, той я отпусна надолу към брадичката ѝ.

Наоколо се чуваха тежки стъпки. Вървяха и приказваха. Хал предполагаше, че гласовете бяха на бунтовниците, които проверяваха околността. Обикалянето звучеше синхронизирано и от време на време някой стреляше с оръжието си. Тъй като не се чуваха писъци на жертви, предположи, че изстрелите не бяха нищо повече от предупредителни.

Но тършуването не беше нещо незначително. Ако започнеха да душат наоколо, и без това малкото възможности на Хал щяха да намалее още повече.

Докато седяха сковано и неподвижно с Мегън, чува разговор пред вратата им, който след малко затихна. Хал не си пое въздух, докато всеки признак за бунтовници и евентуална заплаха не изчезна.

Той въздъхна, отпусвайки рамене и бавно махна ръката си от лицето на Мегън.

— Всичко е наред.

— Това беше близо. — Разширените ѝ очи даже не премигнаха.

— Целувката или нападателите? — Съжали за думите си веднага щом ги изрече. Трябваше да престане да говори за това, преди...

Тя го целуна. Нежните ѝ устни затанцуваха върху неговите леко и несигурно. Отдръпна се толкова бързо, колкото беше започнала. За малко да я придърпа върху пейката под себе си.

Очите ѝ сякаш се разшириха още повече и изглеждаха така, все едно заемаха цялото ѝ лице. Като в транс тя погали устните му с върха на пръстите си.

— Обикновено не правя такива неща. Имам предвид, че излизам на срещи, но не се хвърлям на...

Той се опита да преглътне, но нещо сякаш го задушаваше.

— Това е в резултат на опасността...

Тя въздъхна.

— Да.

Той махна с ръка, надявайки се, че също толкова лесно щеше да забрави спомена за устните ѝ върху неговите.

— Близостта...

— Точно.

Той кимна и стисна ръцете си в юмруци. Нищо не помогна.

— Майната му. — Прокара длан по врата ѝ и я придърпа към себе си. — Само веднъж.

И я целуна. Не беше леко, благодарствено докосване. Беше взривоопасна целувка. Устните му се движеха върху нейните, езикът му нахлу в устата ѝ и всяка част от тялото му пламна. Когато ръката ѝ се притисна към гърдите му, а езикът ѝ докосна неговия, последните останки от контрола му се изпариха. Всичко, което имаше значение, бе да я държи и да я докосва.

Включването на радиото проехтя из цялата стая и право в главата му. Той прекъсна целувката и се опита да регулира дишането си. Мегън се отдръпна, откъсвайки се от него, и огледа стаята. Движенията ѝ бяха нервни и тя се притисна обратно към него.

Той побърза да успокои нарастващата ѝ паника.

— Всичко е наред. — Той махна слушалката от ухото си и я дръпна между тях, така че и двамата да могат да чуват.

— Биймър? Слушам.

Гласът на Кларк се дочу толкова ясно сякаш беше с тях в стаята.

— Превозът е тук, а хотелът е празен.

Хал беше помислил да игнорира присъствието на Мегън до края на обаждането, но тя стоеше там и попиваше всяка казана дума. Беше се отказал да скрива жестоката истина от нея, затова продължи напред.

— Елисън?

— Все още търся.

Хал върна слушалката в ухото си. Изправи се, пое ръката на Мегън и я дръпна към себе си.

— Тръгваме.

Намести колана си и провери оръжието си за десети път през последния половин час. Тъкмо щеше да ѝ обясни какво ще правят, когато тя проговори.

— Защо си тук? — попита.

Той присви рамене.

— Провеждах разузнаване. Видях как мъжете нахлуват в къщата и...

— Имам предвид на Ерит.

Нямаше смисъл да украсява тази информация също.

— Събираме вътрешна информация относно военен преврат. Американската позиция във военното ръководство продължава да се мени. Тук сме да разберем какво става.

Тя завъртя очи.

— Иска ми се някой да ме беше предупредил, че има евентуална опасност. Всичко, което ми казаха, беше речта за спокойните национални плажове.

— В защита на Държавния департамент — бяха ни казали, че имаме още седмица. — Постави ръка ниско на кръста ѝ и я придърпа до себе си пред вратата.

— Тръгваме към водата.

— Готова съм.

Погледна надолу към нея. Лекото потрепване на гласа ѝ беше единственият признак за безпокойството ѝ. Стоеше мирно и чакаше инструкциите му. Не се паникьосваше, нито пицеше. Беше готова да следва заповедите му и да направи това, което се налагаше, за да се измъкне жива от тук. Изкушаваше се да я целуне отново, но се въздържа.

Хал се спусна надолу по алеята, докато тя пристъпваше плътно зад гърба му, по-тежко от него, но не шумно. Следваше го с наведена глава. Усещаше дъха ѝ във врата си, но тя не се запъхтя.

Къщите се размиваха, докато минаваха бързо покрай тях, тичайки от прикритие до прикритие. Колкото повече доближаваха откритата площ, където беше кварталният парк, толкова повече хора виждаше той. Никой не гледаше в негова посока. Смееха се и сочеха към нещо пред тях. Когато стигнаха най-отдалечената част на парка и се отпавиха към последното скривалище, той погледна за последен път към сградите и спря. Там, в далечината, стоеше мъж в костюм. Същият мъж, който Хал беше видял с посланика.

Мегън сигурно бе видяла сбирката, тъй като изведнъж спря рязко. Там, на откритото, стоеше с пантофите си и полата, която се бе повдигнала от бягането. Гърдите ѝ се повдигаха от тежкото ѝ дишане.

Никой не ги беше забелязал и Хал не искаше да ги разкрият. Придърпа я след себе си, докато гърбовете им не се притиснаха към стената на една малка къщичка. Хал ѝ посочи да не мърда, докато надникна зад ъгъла, за да види по-добре.

— Това е Елисън. Трябва да го спасим — коментарът ѝ дойде точно зад него.

Докато Хал наблюдаваше, Елисън разви едно дълго парче хартия и посочи някакви места, докато говореше на еритски. Хал погледна набързо тълпата и разбра това, което го интересуваше. Елисън се беше срещнал с лидера на бунтовниците и нямаше нито драскотина по себе си, нито викаше за помощ. Мъжът беше точно там, където трябваше да бъде.

— Чакай. Той е замесен? — Гласът на Мегън беше пълен с шок, докато изричаше това, което се въртеше в главата на Хал.

Хал знаеше, че това, което виждаха, не значеше, че е точно това, което Мегън си мислеше.

— Така изглежда. Или е операция на ЦРУ, или си е изцапал ръцете.

Мегън го погледна с онзи поглед „сигурно си си загубил ума“, който жените докарваха толкова добре.

— Скип не е от ЦРУ.

— Бих се обзаложил, че грешиш, но това не гарантира, че е одобрена операция. По-вероятно някой влиятелен човек да се възползва от внедряването на Елисън. Но ще открием това по-късно.

— А преди това?

Преди това трябваше да се измъкнат от тук и сега беше най-добрият им шанс. Толкова много войници, събрани на едно място, означаваше, че по улиците ще има по-малко. Трябваше да тръгват.

— Бягаме с всичка сила към водата.

Още не беше изрекъл думите, когато двама въоръжени мъже завиха на ъгъла и се отпавиха право към тях. Говореха си и не забелязаха проблем, докато един от тях не се препъна в Мегън. Хал я избута настрани и застана пред нея. Преди мъжете да успеят да извикат помощ, Хал заби лакът под брадичката на единия, отмятайки главата му назад. Чу се хрущенето на кокали, а мъжът простена високо. За да не ги чуят, Хал ритна другия нападател зад коляното, пращайки го с лице върху земята, а оръжието му се претърколи в пясъка.

Хал не губеше време. Стъпи върху китката на първия, за да му попречи да се хвърли към оръжието. Когато вторият опита да се изправи, Мегън изрита коляното, на което се крепеше, и го повали.

Щом се просна на земята, Хал го ритна в слепоочието, изкарвайки го извън строя.

Но първият не се предаваше толкова лесно. Отвори уста, за да извика помощ, и Хал го сграбчи за гърлото. Краката му заритаха във въздуха, а върховете на обувките му остъргваха земята. Ръцете му удряха тези на Хал, но той не опусна хватката си. Стискаше го, докато не се задави и захриптя. Тогава тялото му се отпусна и се свлече на земята. И двамата бяха обезвредени, но живи.

Когато Хал погледна нагоре, Мегън беше насочила едно от оръжието към мъжете. С разкрасени доколкото можеше от полата крака тя го местеше между двамата мъже в безсъзнание. Цевта му подскачаше напред-назад, докато ръцете ѝ трепереха.

Уважението му към нея нарасна още повече.

— Добре ли си?

— Да. — Краткият ѝ отговор беше пропит с паника.

Той реши да ѝ отнеме оръжието, преди да го е застреляла, без да иска. Постави ръката си върху нейната и наведе цевта надолу.

— Можеш да ми станеш партньор, когато поискаш.

Очите ѝ най-накрая се взряха в неговите.

— Махни ме от тук и ще си помисля.

Флиртуването беше добър знак.

— Съгласен съм.

ПЕТА ГЛАВА

Мегън стоеше в хола на временно наетия апартамент в югозападен Вашингтон и гледаше през прозореца към река Потомак. Тъй като нямаше жилище и не можеше повече да остане с родителите си след двата дена в постоянни лекции относно „правилната кариера“, беше заклещена в този апартамент, пълен с вещи и мебели, които не бяха нейни. Малкото, което притежаваше, се намираше в склад на Ерит, така че се съмняваше скоро да види нещо от вещите си.

Беше останала там десет дни. Плаването с лодката през Тихия океан ги бе отвело до самолетоносач. Хал я беше качил на борда и беше изчезнал. Не го беше видяла на кораба, нито на летището в Хонолулу, или в който и да е от офисите, в които я бяха разпитвали през последната седмица във Вашингтон.

Беше на нещо, наречено задължителен временен отпуск. Очевидно такъв беше протоколът след атака. Чуждестранните служби биваха изваждани от сферата. Повечето се отдаваха на почивки, но тя нямаше къде да отиде. Нямаше дори постоянен адрес. Когато бе изпратила съобщение на Хал по подходящите хора, можеше да даде единствено този адрес.

А и се съмняваше да е получил бележката. Пехотинците не нарушаваха уединението на тюлените. Никой никога нямаше да признае за съществуването му. Но тя знаеше, че той е някъде там и се молеше да е в безопасност.

Толкова беше потънала в мислите си, че едва чу почукването. Когато ударите се засилиха, тя отиде до вратата и надникна внимателно през шпионката. Това, което видя, я накара да замига невярващо и да се замисли над здравия си разум, а кръвта ѝ да кипне.

Дънки и поло. Коса, която продължаваше да пригладжа назад с пръстите си. Най-широките рамене и най-привлекателната уста, която бе вкусвала. Отвори вратата и го изпи с поглед.

— Хал.

Той се усмихна и лицето му се озари.

— Мегън Уайт.

— Не мога да повярвам, че си тук.

— Тези са за теб. — Той ѝ подаде една леко измачкана торбичка.

Щеше да бъде нащрек, ако блясъкът в очите му не ѝ подсказа, че изненадата, каквато и да беше, вероятно бе хубава. Отвори я и погледна вътре. Две пухкави розови пантофи с четири черни копчета за очи се загледаха в нея. Тя избухна в смях.

— Мислех, че имаш нужда от нови. Съмнявам се старите да са оцелели от пясъка и солената вода.

Тя повдигна крак, за да покаже белите си чорапи, а една огромна усмивка се разтегли на лицето ѝ.

— Не успях да спася зайчетата, затова ти благодаря.

— Как си? — Гласът му мина по тялото ѝ като милувка.

— Оставих ти съобщение.

— И ето ме тук. — Той загледа мястото зад нея. — Може ли да вляза?

Мислите ѝ препускаха, а ръцете ѝ трепереха, но някак си успя да се отдръпне настрана и да го пусне да мине.

— Добре си.

— Трябваше да се върна обратно до Ерит. — Той влезе в стаята и продължи да върви, докато тя не му посочи да седне на дивана. Настани до него и сви крака под тялото си.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Новините за политическите взаимоотношения между САЩ и Ерит са верни. — Ръката на Хал се плъзна по облегалката на дивана и се вплете в косите ѝ. — Елисън е жив, там е и върши работата, която е бил изпратен да върши.

Това беше информацията, която бе получила от интервюиращите. Ако Елисън беше шпионин, то беше техен, не на бунтовниците.

След като бяха обсъдили важното, тя се съсредоточи върху Хал. Едва се сдържа да не се хвърли в обятията му.

— Разпитвах ме толкова, че по едно време забравих как ми е името.

Палецът му погали бузата ѝ.

— Как да не обичаш протокола?

— Временно съм отстранена. Имам тридесетдневна почивка преди следващата ми задача. — Притисна се към него, оставяйки топлатата му длан да сгрее тялото ѝ. — Разбира се, след като преминах това, което наричат „изпитание“, мога да избирам следващото си назначение.

Веждите му се повдигнаха.

— Къде искаш да отидеш?

— Не съм сигурна, че искам да отида някъде.

— Ще спреш да бягаш най-накрая?

Успокояващото му докосване я накара да разбере какво ѝ липсваше. Комфортът от близостта с някой друг. Или да има възможността да обсъжда страховете си с някой, който нямаше да я критикува за решенията ѝ в живота.

— Все още се опитвам да открия нещо.

Той се огледа наоколо, а очите му се присвиха.

— Мислиш, че ще го откриеш тук?

Тя се засмя и положи глава на рамото му. Да бъде толкова близо до него, свита в силната му прегръдка — светът ѝ сякаш отново стана нормален.

— Не.

— Може ли да направя предложение?

Тя усети как устните му се движат в косата ѝ и затвори очи, наслаждавайки се на чувството.

— Разбира се.

— Сан Диего.

Уплашена да не направи някое рязко движение или да си извади погрешните изводи, тя повдигна внимателно глава и подбра думите си.

— Какво имаш предвид?

— Имаш тридесет дни. Аз имам апартамент. — Той целуна носа, а след това бузата ѝ. — Мислех да проверим дали привличането все още го има без опасността и изстрелите. С професия като твоята можеш да разбереш моята. А аз съм сигурност не съм спрял да мисля за теб, откакто те оставих на палубата на онзи кораб.

Погледите им се срещнаха.

— Значи ще ти бъда гостенка.

Този път устните му се приближиха до нейните, преди да проговори отново.

— Ще спиш в леглото ми. Ще излизаме, въпреки че бих искал да оставаме вкъщи колкото се може повече, и ще видим дали това, което търсиш, е да си с мен в Калифорния.

Сърцето ѝ препусна, оставяйки я без въздух. Ужасът и миналото бяха зад тях. Нямахше дар слово, но тя разбираше перфектно какво искаше да ѝ каже. Това беше крачка напред. Възможно бъдеще.

— При едно условие.

Главата му се повдигна рязко, а очите му се разшириха от възлнение.

— Само кажи какво.

— Няма да чакаме за това с леглото. — Тя посочи към една от затворените врати пред тях. — Започваме веднага.

Той се усмихна широко и изглеждаше така, сякаш беше готов да ѝ се нахвърли.

— Харесва ми как мислиш.

Тя си спомни за първия път, в който го беше помолила, и опита отново.

— Тогава млъквай и ме целуни.

Той го направи и никой от двамата не каза нищо за много дълго време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.